

4 LISTY PODZIMNÍ

středa 19. 10. 2022 / denní zpravodaj 46. ČDP / cldp.cz

Tři otázky pro... grafika, vydavatele, režiséra a chameleona Rudolfa Živce

Co se ti na natáčení dokumentů nejvíc líbí?

Baví mě na tom celý proces, od nápadu přes natáčení až po střih. Celý ten organický proces se stává po celou dobu natáčení mým druhým životem, který nejde nijak vypnout. Snažím se všem třem fázím přípravy filmu dát maximum.

O čem dokument Hranice je a proč je dobré o tomto tématu točit film právě teď?

Film Hranice je o hranici mezi státy a o čtyřech prožitých životech podél ní. Tak, jak se klikatí, klikatí se i osudy lidí v její blízkosti. Pamětníci prožívají všechny konflikty, které se na ní dějí a děly.

A některé s nich jsou nápadně podobné těm současným. Jiné jsou komicky tragické, veselé, jiné tragicky hrůzostrašné. Tato slova píšu v den bombardování ukrajinského Kyjeva a dalších měst. Stejně záběry jsou ve filmu z bombardování Drážďan. Hrůzy války prožíváme společně denně. Nelze před tím uniknout, protože je to blízko. Žádný film válku nezastaví. Kéž by to šlo... Jsem si ale jistý, že má smysl si zbytečnost válek neustále připomínat.

Proč stojí za to na dokument Hranice zajít?

Mně osobně je velmi blízké vyprávění tří žen a jednoho muže, kteří v dokumentu vystupují a kteří díky svým životům podél hranice získali moudrost a nadhled. Jejich slova jsou upřímná a uvěřitelná... a bohužel aktuální. Jsem jim opravdu vděčný za otevřenost a věřím, že vás zaujmou stejně jako mě. Přijďte se přesvědčit do českolipského kina!

OHLASY DIVÁKŮ

„Stará láska?! Tereza ví...“ Jiří Maryško a Divadlo Demagog

Bylo to boží, konečně dostatečně „korektní“ zábava.

Potřebuji si dojmy ještě nechat trochu doznít. Tentokrát to nebylo tak jednoznačné představení. Po těch dvou peckách – Grandiózní a Špinarka, to bylo opravdu o dost alternativnější.

Trošku vím, o čem je improvizace, a vlastní výběr tématu může herce často přivést do úzkých, ale tady bylo téma zvládnuto docela se ctí. Neříkám, že se mi to nelíbilo, ale bylo to prostě těžké téma.

Senzace, super humor, prostě by se nemělo vše brát tak vážně.

Na Homohonzu si vzpomenu, kdykoliv vzpomenu na všechny své příbuzné Honzy, díky. Bylo to jiné, zajímavé, slovní hříčky šilené, ale zábavné.

Dle mého názoru je autor sociopat.

Maryškova „trapná“ a nekorektní one man show

reportáž Kačí Rosákové

První divadelní sobota Českolipského divadelního podzimu s sebou nesla mix emocí a nálad. Dopoledne se mělo uskutečnit v Novém Boru dětské představení Vinnetou, bohužel podzim, déšť či covid nepřály a dva herci tohoto uskupení onemocněli.

Navečer jsme se již přemístili z novoborského divadla do České Lípy a zaplnili prostor Centra textilního tisku. Židle nestačily, jaký byl o představení čiré improvizace Jiřího Maryška zájem. Hra začala hned, co jsme vcházeli do místnosti, aniž by to kdokoliv čekal. Jiří komentoval vše – usedající diváky, blikající světla, organizaci představení, dokonce i ředitelku festivalu, Ditu Krčmářovou. Maryško se s ničím a nikým nepáře, ale přitom pojmenovává věci tak, jak jsou. Jen s velkou nadsázkou na hraně trapnosti. Na závěr úvodu dodal, že prý ten, kdo bude mít štěstí, dojde nakonec k pointě, kterou on sám rozhodně nezamýšlí. Je ale také možné, že to někomu ani ve sprše nedoteče.

Téma jeho improvizace vzešlo z nezávazného povídání a hlasitého přemýšlení a odrazilo se překvapivě od nedávného zabití dvou bratislavských homosexuálů magorem zblblým dezinformačními weby a nejspíš i názory v rodině. Téma, u kterého se zarazil i ten nejčernější šprýmař. Ačkoli si Jiří zjistil, že jsou v sále i lidé s opačnou sexuální orientací, šel do toho po hlavě s hesly typu z homosexuálů se přece nestřílí, rozvinul příběh, v němž s citem pro český jazyk využil snad všechny dvojsmysly, které se s homosexualitou vážou. Ale nejen ty. Jiří Maryško, a to musí potvrdit každý přítomný v sále, umí český jazyk používat na výbornou.

Pohádkový příběh představení se odehrával v chudé vesnici (později pojmenované Teplice) během energetické krize, kde se narodilo dítě, které paradoxně po narození nezmrzlo, ale díky daru od Štěstěny začalo sálat teplo. Všichni se k němu chodili ohřívat a měli ho v oblibě. Až na jeho rodiče. Ti ho v pozdějším věku nutili do svatby, o kterou nejevil zájem. Rodiče ho vyhnali z chalupy a on odjel za duhou, kde našel svou vysněnou lásku, se kterou se vrátil a všechny odpůrce popravil. Maryško i za pomoci dvou kolegů ve stínu, muzikanta a osvětlovače, dokázal jednoduše střídat prostředí, ale také nálady, atmosféru i tempo hry. Vše bylo účelné, minimalistické. Cit pro vyprávění, slovní výbava, přešrl jazykových fórů, pavoučí pohyby, mimika, grotesknost – to je to, oč především běželo.

Zásadní věcí v improvizované inscenaci byl právě revenge motiv ve stylu brakového filmu či brakové literatury, ve kterém došlo k popravě rodičů a dalších odpůrců. Tento motiv fungoval pro mnohé diváky i samotného herce jako katarze – především z děsivé bratislavské reality.

Jiřího závěrečné rozbalování dárkové tašky s upomínkovými předměty, kterou obdržel od festivalu, bylo třešničkou na dortu přátelské drzosti. Víte, že síťovaná taška by se po menší úpravě mohla skutečně nosit jako sexy tílko? Zbytek věcí rozdal – flešku, dvě škrabky na auto, tužky ani nový hrnek nejspíš nepotřeboval. Lidé se smáli a tleskali. Dlouho. Takže to snad zase takový prů*er nebyl.

Po představení se v CTT i v dalších zařízeních po městě, kam se jednotliví návštěvníci rozešli, hovořilo o rozdílných dojmech z inscenace. A z toho máme radost. Jen Jiří by nejspíš řekl, že je mu to úplně jedno.

19:00 | Bulšit aneb podezřelý analfabet | KD CRYSTAL

Proč přijít ve čtvrtek na Bulšit do KD Crystal (a nikoli do Centra textilního tisku) Je totiž třeba se opět zasmát. A právě k tomu poslouží skvěle inscenace Rádobydivadla Klapý s podtitulem Blbci v Čechách. Tzv. Klapáci patří od 80. let se svými inscenacemi k nejzajímavějším ochotnickým souborům v Čechách, pravidelným účastníkům Jiráskova Hronova i Českolipského divadelního podzimu. Jejich hry se hrají po celé republice, jejich členové patří ke skvělým ochotnickým hercům. Navíc jsou Klapáci náš spřízněný soubor, herce Klapý jste mohli vidět v posledních letech například v inscenaci DK Jirásek Legenda o lesích a lidech, herce DK Jirásek zase v Rozmariném létě, Bažině či právě Bulšitu, který vznikl z rukou ostříleného profesionála Jaroslava Kodeše (Amadeus). Ten pro inscenaci zvolil formát grotesky s výraznou divadelní stylizací. Nejen proto si ji nenechte ujít. A pozor, hra se odehraje na sále **KD Crystal**. Vyhodnotili jsme totiž, že v CTT nejsou pro větší počet lidí příhodné divácké podmínky.